

statné pojištění příslušenství podle ustanovení zákona o pojišťovací smlouvě (§§ 64—68 zák. čís. 501/1917 ř. z.) má v zápětí, že ve smyslu pojišťovacího práva jest takové příslušenství, i kdyby bylo příslušenstvím po rozumu občanského práva, pokládati za zvláštní věc movitou. Proti těmto názorům jest však uvážiti, že v souzeném případě jde o řešení otázky pořadí konkurujících práv zástavních, totiž zástavního práva hypotekárního věřitele a zástavních práv nabytých později exekucním zabavením pohledávky na vyplacení pojistné sumy, pro kteroužto otázku musí býti rozhodným jen právo občanské, nikoliv právo pojišťovací, upravující především podle svého účelu právní poměr mezi pojišťovatelem a pojistníkem. V souzeném případě jest nesporné, že movitosti, jichž pojistná suma má býti rozvržena, byly příslušenstvím shořelé budovy podle § 297 obč. zák., jest je tedy podle práva občanského pokládati za věci nemovité, za součást budovy. Nelze seznati, proč s hlediska práva občanského a exekucního, ano tu práva a povinnosti pojišťovatele vůbec nepřicházejí v úvahu, mělo býti rozeznáváno, zda příslušenství budovy bylo pojištěno proti požáru současně s budovou touž smlouvou, či smlouvou zvláštní, předpokládajíc, že příslušenství (jako v souzeném případě) zůstalo příslušenstvím až do požáru, jímž byly zničeny současně budova i příslušenství. Jest se tedy řídití zásadou § 457 obč. zák., podle něhož se zástavní právo vztahuje i na příslušenství nemovitosti, a dvorním dekretem ze dne 18. července 1828 č. 2354 sb. z. s. a jest pokládati pojistnou sumu připadající na shořelé příslušenství za část pojistné sumy za celou shořelou nemovitost, jejíž právní osud musí sdíleti přes to, že příslušenství bylo pojištěno zvláštní smlouvou. Rozhodnutí sb. n. s. čís. 9735, k němuž stěžovatelé odkazují, se nehodí na souzený případ, ježto tam šlo o svršky, které nebyly příslušenstvím nemovitosti.

Čís. 13776.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekucním a konkursním řízení proti zemědělcům.

Ustanovení § 3 písm. f) zákona se nevztahuje na útraty sporu jakožto vedlejší nároky hlavní pohledávky. Byla-li pro hlavní pohledávku dražba odložena, nemůže věřitel prováděti dražbu proti zemědělci ani pro vedlejší, útratovou pohledávku.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R I 825/34.)

Vymáhající věřitel vedl exekuci vnucenou dražbou dlužníkovy nemovitosti k vydobytí pohledávky 20.000 Kč, jež vznikla před 9. květnem 1933, a útrat sporu, v němž byla ona pohledávka zažalována, 2.675 Kč 70 h a 451 Kč 50 h, přisouzených vymáhajícímu věřiteli dne 11. října 1933, pokud se týče dne 27. ledna 1934. Návrhu dlužníka, by dražba nemovitosti byla odložena až na dobu po 31. prosinci 1934, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud zamítl návrh na odklad vnucené dražby k vydobytí útratových pohledávek 2.675 Kč 70 h a 451 Kč 50 h, ježto vznikly až po 9. květnu 1933 (§ 3 písm. f) zák. čís. 33/1934 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest nesporno, že pohledávka 20.000 Kč, pro kterou se vede exekuce, povstala před 9. květnem 1933 a že útratové pohledávky 2.765 Kč 70 h a 451 Kč 50 h povstaly po 9. květnu 1933. Stanoví-li se v § 3 písm. f) zák. ze dne 24. února 1934 č. 33 sb. z. a n., že ustanovení §§ 1 a 2 cit. zák. neplatí o vymáhání pohledávek, které vznikly proti dlužníku zemědělci po 9. květnu 1933, jde v projednávaném případě o to, mají-li se útratové pohledávky 2.765 Kč 70 h a 451 Kč 50 h považovati za pohledávky samostatné, takže se na ně ustanovení § 3 písm. f) cit. zák. vztahovati má, či zda jest je považovati za příslušenství vymáhané pohledávky, a důsledkem toho se ustanovení § 3 lit. f) cit. zák. na ně nevztahuje. Útraty sporu jsou částí vedlejších nároků hlavní pohledávky, jakž plyne z ustanovení § 54 j. n., a sdílíjí proto osud hlavní pohledávky a bylo by proti smyslu a účelu uvedeného zákona, kdyby se útratám sporu v té příčině mělo přiznati zvláštní postavení. Nebylo zajisté úmyslem zákonodárce, by pro hlavní pohledávku byla dražba odložena a pro vedlejší, útratovou pohledávku mohl věřitel dražbu proti zemědělci prováděti. Ustanovení § 3 písm. f) cit. zák. má zajisté na zřeteli jen takové pohledávky, které jsou samostatné povahy, což o útratové pohledávce neplatí.

Čís. 13777.

Byl-li knihovní výmaz poznámky ve smyslu § 382 čís. 6 ex. ř. povolen a proveden k žádosti odpůrcova zástupce, stalo se usnesení o povolení a výkonu výmazu proti odpůrci ihned právoplatným a začíná mu lhůta k ohlášení náhradních nároků podle § 400 ex. ř. již dnem, kdy usnesení o výmazu bylo vydáno, nikoliv teprve dnem, kdy bylo doručeno jeho zástupci.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R I 1058/34.)

K zajištění žalobního nároku na podepsání kupní smlouvy o nemovitostech bylo žalobcům povoleno prozatímní opatření zákazem zcizení a zavazení nemovitostí. Žalobci složili jistotu 200.000 Kč. Žalobci spor právoplatně prosoudili, načež byl k návrhu žalovaných dne 4. března 1933 povolen výmaz knihovní poznámky zákazu zcizení a zavazení nemovitostí. Proti návrhu žalobců ze dne 20. června 1933 na vrácení jistoty se vyjádřili žalovaní a vnesli proti žalobcům náhradní nároky. Soud první stolice vyhověl návrhu žalobců na vydání jistoty potud, že jim vydal jistotu až na 80.000 Kč, ohledně nichž nárok na vydání jistoty pro tentokráte zamítl. Důvody: Podle § 400 ex. ř. jistota, kterou navrhovatel složil k zajištění odškodňovacího nároku druhé strany, smí mu býti vydána teprve po čtrnácti dnech potom, co právní moci nabylo usnesení, kterým se zrušuje zatímní opatření. V rozhodnutí čís. sb. 2067 bylo vysloveno, že ona jistota nesmí ani po zrušení opatření podle § 400 ex. ř. straně býti vydána, ohlásí-li odpůrce ve lhůtě